

Zrak je bil črn, a žrebiček, rojen šele,
 Je slutil svetlobo, že ga oblila je z vali,
 Drevesa v gozdovih, daleč nekje,
 So mučila sluh mu kot grom po vertikali:

Pridrvele so reke z odsevi neba,
 Vetrovi z dišavami trav, ki jih ni pokosila
 kosa, a najprej, najprej je bila
 tu zemlja — skoz kopita je z njim govorila.

Adrian Popescu

OD VSEGA,
 KAR OSTANE?...

Želim si priti v leta, ki so v Dobro dozorela,
 vem, da je moja starost dobrava, in narod veliki
 je nanjo prišel iz doline, družina čebel priletela.
 Plod sem z divjim okusom, z aromo po gozdu,
 sad sem mladike, od divjih kohort poteptane —
 pestiči in trni, medica in mračna naključja:
 koliko tega kot čist alkohol v retorti ostane?
 Slutim minljivost. In vidim, da v vode, mrzle in čiste
 visoka drevesa na skali otresajo liste.
 Vem, šlo je moje poletje, čeprav se v globini
 še zasvetlika — bo noga še našla izvire?

Vse, kar bilo je: materija, strast zaslepljena, il,
 vse se počasi spreminja v plamene. Bodo goreli?
 Težko zaželeni se plod bo v moji ljubezni rodil —
 utripanje k zvezdi, kjer smrt je neznana?
 Kmalu bo meni, bo vsem nam skrivnost razvozlana.
 V skritih globinah se vrelci ljubkujejo.
 Pod zemljo začenja drugačen se dan. Pojoč
 ti povedat prihajam od tam: povsod je življenje —
 pod vodo in v blatu, v ognjiščih, ki bila so nekoč,
 ne čutiš mar tkanja niti celo v ogledalu?
 Dobro premesti kamen, ker v kamenju spijo duhovi,
 bom znova, kar bil sem nekoč. Je krošnja v želodu.

V SEBI SAMEM Spiralo sem v sebi samem izkopal,
 ko sem grebel v človeka, da bi izgrebel angela
 v galerijah, koder nisem še stopal;
 spreminjam se, atom za atomom, počasi
 v drug pojav, bolj nedoumljiv, dragocen,
 kot je v katedrali vitraža s čudežnimi okrasi,
 čeprav zaprta v svinčen okvir,
 ji sonce, ki ga čuti, daje nov pomen
 in luč jo spreminja, ji daje barvo, živi zven,
 da je bolj prozorna od jajca, če miruje,
 pa se v gibanju vendar razpre,
 kot se odpre padalo-drevo v pomlad.

DA GREŠ Da greš ob potoku navzgor
 proti skriteму izviru pesmi
 po stopinjah prividov duha.

Da prideš tja, kjer zlate ribe rek
 odlagajo iz globine trebušov
 težko zrno moškega mleka.

Jata urnih kril
 odhaja proti carstvu deviškosti vode.

Vasile Sav

DAROVANJE Oltarji;
 po marmornih ploščah
 med venci, sadeži in dimom
 brizga kri.

Ovenčano s trnjem,
 se moje srce
 razcveta v tvojem srcu.